

1. «Το πολυαιωνόβιο πανηγύρι του Μιστρά»

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Το ανά χείρας βιβλίο είναι προϊόν του ενδιαφέροντος και της αγάπης μου για τον «όμορο» (γειτονικό) Μιστρά. Και λέω για τον «όμορο» Μιστρά, γιατί το Μιστρά από τη Μαγούλα, όπου κατοικώ, δεν τον χωρίζει παρά μόνον ο λιοκάμπος της Σκλαβικής. Τίποτε δεν εμποδίζει την πανοραμική «επικοινωνία» μου μαζί του. Ούτε σπίτια, ούτε πολυκατοικίες, ούτε άλλοι προκαλύπτοντες όγκοι. Το Μιστρά τον βλέπω κάθε μέρα και δεν χορταίνω να τον βλέπω, γιατί το θέαμα που χωρίς φειδώ μού προσφέρει είναι σπάνιο, μοναδικό και ανεπανάληπτο. Πάντα βλέπω κάτι που δεν το είχα δει και πάντα κάτι «καινούργιο» ανακαλύπτω στην οπτική περιήγησή μου. Ακόμη τον βλέπω και κάτω από το φως της πνευματικής του ακτινοβολίας και μέσα από τα σύννεφα των ιστορικών του περιπετειών, που δεν ήσαν και λίγες στους δύο αιώνες της «ενεργού» ιστορικής παρουσίας του, αλλά και των δεινών του κατά την περίοδο της τετρακοσιόχρονης σκλαβιάς σε ετερόθρησκους (Οθωμανούς) και ετερόδοξους (Ενετούς) και άλλους ημιβάρβαρους λαούς. Τον βλέπω όμως και σαν το «μεγάλο πανηγύρι», γιατί πρώτα γνώρισα το πανηγύρι του Μιστρά και μετά την πολυκύμαντη ιστορία του. Από το σπίτι μου, παιδί όντας, άκουγα τις τελευταίες εκείνες μέρες του Αυγούστου τον ιδιότυπο σάλαγο του πανηγυριού, που όμοιος του δεν υπήρχε. Τους ήχους του, ήχους ζωικούς και ανθρώπινους, δεν τους ξεχώριζα, γιατί όλοι οι ήχοι γίνονταν ένα πριν φτάσουν στα αυτιά μου. Όταν έπεφτε το σκοτάδι και καταλάγιαζαν οι ήχοι της ημέρας, τότε ήταν που άναβαν τα φώτα του πανηγυριού και σελάγιζε από τη φωτο-περίχυση όλη η περιοχή. Το πανηγύρι του Μιστρά ήταν ένα όνειρο, που διαρκούσε σαν όνειρο 358 ημέρες το χρόνο, ενώ τις υπόλοιπες ημέρες του, τις εφτά δηλαδή, το όνειρο παραχωρούσε τη θέση του στην πραγματικότητα!!